

Sygn. akt I C 811/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 grudnia 2014r.

Sąd Okręgowy we Wrocławiu I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: **SSO Agnieszka Hreczańska - Cholewa**

Protokolant: **Krzysztof Musiał**

po rozpoznaniu w dniu 28 listopada 2014r.

we Wrocławiu

na rozprawie

sprawy z powództwa T. J.

przeciwko Skarbowi Państwa – Zakładowi Karnemu w W.

o zapłatę

I. oddala powództwo;

II. zasądza od powoda T. J. na rzecz Prokuratorii Generalnej Skarbu Państwa kwotę 120 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt I C 811/12

UZASADNIENIE

Powód T. J. w pozwie skierowanym przeciwko Skarbowi Państwa – Zakładowi Karnemu w W. wniósł o zasądzenie na jego rzecz od pozwanego kwoty 75.000 zł tytułem zadośćuczynienia za poniesione straty niematerialne. Ponadto domagał się zasądzenia od strony pozwanej kwoty 75.000 zł na rzecz organizacji pożytku publicznego – (...). W uzasadnieniu pozwu wskazywał, że odbywał karę pozbawienia wolności w okresie od lutego 2011 r. do lutego 2012 r. Podczas pobytu w pozwanej jednostce penitencjarnej zetknął się z całym szeregiem sprzecznych z przepisami prawa i godzących bezpośrednio w jego dobre imię działań administracji zakładu, w tym w szczególności polegających na osadzeniu go w przeludnionej pięcioosobowej celi. Wyjaśniał również, że cele były zdewastowane, zagrzybione, wychłodzone i była w nich znaczna ilość insektów. Dalej powód zarzucał, że pozwany nie zapewnił mu właściwych warunków do spędzania czasu wolnego; istnieje w ramach oddziału tylko jedna świetlica, przeznaczona dla około 1000 osadzonych, co przy braku grafiku dotyczącego korzystania z tego pomieszczenia, oznacza brak swobodnego dostępu do organizowanych tam zajęć. Powód podnosił również, że w pozwanym zakładzie karnym obowiązują wyjątkowo rygorystyczne obostrzenia dotyczące posiadania przez osadzonych sprzętu audiowizualnego, ograniczony jest nadto dostęp do prasy i do biblioteki. W ocenie powoda za dyskryminujące należy uznać działania pozwanego polegające na odwoływaniu widzeń weekendowych dla skazanych z powodu odbywania się w sali widzeń spotkań świadków (...). Spotkania te odbywają się każdorazowo w dni wolne od pracy, kosztem widzeń innych osadzonych, nie należących do związków wyznaniowych. Wśród formułowanych przez powoda zarzutów odnośnie funkcjonowania pozwanego zakładu karnego były nadto te dotyczące dostępności do kąpieli i ciepłej wody. Powód zarzucał, że przypadająca raz w tygodniu 10-minutowa kąpiel oraz brak możliwości częstszego skorzystania z łaźni są dla niego upokarzającą sytuacją,

nie do zaakceptowania w świetle obowiązujących standardów higieny. Powód kwestionował również prawidłowość sprawowania opieki medycznej w pozwanej jednostce, podnosząc, iż pomimo dokonania prawidłowej rejestracji, nie został doprowadzony na konsultację lekarską.

W odpowiedzi na pozew strona pozwana, zastępowana przez Prokuratorię Generalną Skarbu Państwa, wniosła o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powoda na jej rzecz kosztów procesu według norm przepisanych.

Odnosząc się do sformułowanego w pozwie żądania o zasądzenie zadośćuczynienia strona pozwana zarzucała, że powód nie wykazał przesłanek odpowiedzialności odszkodowawczej pozwanego, a to konkretnego działania lub zaniechania sprawy szkody niemajątkowej, istnienia tejże krzywdy wynikającej z naruszenia przez pozwanego dobra osobistego powoda oraz związku przyczynowego między krzywdą niemajątkową a działaniem lub zaniechaniem sprawy.

Na podstawie całościowej analizy zebranego w sprawie materiału dowodowego wedle pozwanego nie ma wątpliwości co do tego, że funkcjonariusze Służby Więziennej działali wobec powoda w ramach swoich uprawnień ustawowych i działaniu ich nie można przypisać niezgodności z prawem. Brak jest zatem w niniejszej sprawie bezprawności zachowania funkcjonariuszy państwowych. Pozwany wskazywał, że powód nie uprawdopodobnił nawet domniemanej szkody, ani tym bardziej wysokości dochodzonego roszczenia, same zaś jego twierdzenia w tym zakresie, są niewystarczające dla poczynienia ustaleń w sprawie. Odnosząc się do kwestii przeludnienia w Zakładzie Karnym w W. strona pozwana zaznaczała, że powód nie przedstawił żadnego dowodu potwierdzającego fakt osadzenia go w celu przeludnionej. Niezależnie od tego podnosiła jednak, iż w spornym okresie zjawisko przeludnienia nie występowało w pozwanej jednostce penitencjarnej. Jak chodzi o kwestionowane w pozwie warunki osadzenia pozwany wyjaśniał, że nadzór nad legalnością i prawidłowością wykonywania kary pozbawienia wolności sprawuje sędzia penitencjarny, a zatem Sąd cywilny nie jest powołany do dokonywania oceny powyższych kwestii. Pozwany zwracał uwagę na to, że każda jednostka penitencjarna podlega regularnym kontrolom sędziego penitencjarnego. Kontrole te nie stwierdziły uchybień w funkcjonowaniu jednostki, w której osadzony był powód.

Z ostrożności procesowej pozwany zakwestionował wysokość zgłoszonych w pozwie roszczeń, która w jego ocenie jest rażąco wygórowana.

Pismem procesowym z 20 marca 2013 r. powód, reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika, zmodyfikował żądanie pozwu w ten sposób, iż wniósł o zobowiązanie pozwanego do zaniechania działania naruszającego dobra osobiste powoda oraz usunięcie skutków już powstałego naruszenia tj. do przeniesienia powoda do jednostki penitencjarnej bądź celi, w której dobra osobiste nie byłyby naruszane. Ponadto pełnomocnik podtrzymał żądanie powoda dotyczące zasądzenia zadośćuczynienia. Jednocześnie wniósł o zobowiązanie pozwanego do przeproszenia powoda za dokonane już naruszenia dóbr osobistych poprzez zamieszczenia na koszt pozwanego w ciągu 7 dni od daty uprawomocnienia się wyroku na stronie internetowej Fundacji (...) w dziale (...) tekstu o treści „Wyrażam ubolewanie, że Centralny Zarząd Służby Więziennej dopuścił do naruszenia dóbr osobisty Pana T. J. poprzez umieszczenie do w jednostkach penitencjarnych nie spełniających standardów cywilizowanego państwa i za wszystkie wyrządzone Panu T. J. szkody niematerialne szczerze przepraszam”, dostępnego na stronie przez 30 dni. Dodatkowo powód wniósł o zasądzenia kwoty 5000 zł na cel (...) na rzecz Fundacji (...).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powód T. J. przebywał w Zakładzie Karnym w W. w okresie od 18 maja 2011 r. do 08 sierpnia 2012 r. W tym czasie osadzony był w celach nr (...) na Oddziale (...) o powierzchni 15,89 m² (razem z kącikiem sanitarnym 17 m²), nr (...) na Oddziale (...) o pow. 15,15 m² (razem z kącikiem sanitarnym 17 m²), nr (...) na Oddziale (...) o pow. 15,48 m² (razem z kącikiem sanitarnym 17 m²), nr (...) na Oddziale (...) o pow. 15,92 m² (razem z kącikiem sanitarnym 17 m²). W każdej z powyższych cel osadzonych było łącznie z powodem 5 osób.

(dowód: okoliczności bezsporne, przesłuchanie powoda T. J. k. 185)

Cele mieszkalne, w których osadzony był powód wyposażone były w telewizor i wmontowany głośnik radiowy. W późniejszym okresie osadzonym umożliwiono dodatkowo korzystanie z gier na DVD. W Zakładzie Karnym w W. funkcjonuje biblioteka, do której mają dostęp skazani. Powód dotychczas z niej nie korzystał. Osadzeni mają nadto możliwość skorzystania z zajęć organizowanych na sali gimnastycznej. W pozwanej jednostce funkcjonuje również świetlica, jednakże z uwagi na dużą liczbę osadzonych, dostęp do niej bywa ograniczony.

(dowód: zeznania świadka R. S. k. 146, przesłuchanie powoda T. J. k. 185)

W celach mieszkalnych, w których osadzony był powód był zapewniony dostęp do zimnej wody, osadzeni mieli również do dyspozycji czajnik elektryczny do podgrzewania wody. Raz w tygodniu przez 10 minut odbywa się kąpiel w łaźni, w ciepłej wodzie. Cele, w których przebywał powód były częściowo zawilgocone.

(dowód: zeznania świadka J. B. k. 98, przesłuchanie powoda T. J. k. 185)

Powód, w związku z rozpoznaniem u niego zakażeniem wirusem (...), korzysta ze stałej opieki medycznej, obejmującej regularne kontrole internistyczne.

(dowód: zeznania świadka R. S. k. 146, przesłuchanie powoda T. J. k. 185)

W trakcie pobytu w Zakładzie Karnym w W. powód składał do administracji Zakładu skargi dotyczące niewłaściwego traktowania przez funkcjonariuszy służby więziennej, niezapewnienia mu bezpiecznych i godziwych warunków odbywania kary pozbawienia wolności. Powód skarżył się również na niewłaściwe wyżywienie i brak zapewnienia mu stosownej diety oraz posiłków o odpowiedniej gramaturze i kaloryczności. Żadna ze sformułowanych przez powoda skarg dotyczących warunków osadzenia nie została uwzględniona.

W trakcie osadzenia w pozwanym zakładzie powód dziewięciokrotnie był karany dyscyplinarnie.

(dowód: pismo zastępcy dyrektora ZK w W. z 11.01.2012 r. k. 55, pismo zastępcy dyrektora Okręgowego Służby Więziennej we W. z 03.04.2012 r. k. 55v, pismo zastępcy dyrektora okręgowego Służby Więziennej we W. z 0.02.2012 r. k. 56, przesłuchanie powoda T. J. k. 185).

Powód rzadko korzysta z widzeń. Dotychczas w Zakładzie Karnym w W. powoda odwiedzał jego brat. Widzenia miały miejsce w niedzielę.

(dowód: przesłuchanie powoda T. J. k. 185)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie. W niniejszej sprawie powód, po ostatecznym sprecyzowaniu żądania, domagał się od strony pozwanej Skarbu Państwa – Zakładu Karnego w W. nakazania zaniechania naruszeń jego dóbr osobistych, poprzez przeniesienie go do innej jednostki penitencjarnej, nakazania opublikowania na stronie internetowej Fundacji (...) stosownych przeprosin pod adresem powoda, a ponadto zasądzenia na jego rzecz zadośćuczynienia za krzywdę wywołaną naruszeniem dóbr osobistych w wysokości 75.000 zł oraz kwoty 5000 zł na wskazany cel społeczny.

Stan faktyczny sprawy nie budził wątpliwości. Sąd ustalił go w oparciu o przedłożone przez stronę pozwaną dokumenty, a także w oparciu o dowód z zeznań świadków R. S., J. B. oraz przesłuchania powoda T. J..

Podstawę prawną zgłoszonych w pozwie żądań stanowiły przepisy art. 23 w zw. z art. 24 w zw. z art. 448 k.c., zaś niezapewnienie odpowiednich, wymaganych przepisami, warunków bytowych powód upatrywał przede wszystkim w nadmiernym przeludnieniu cel mieszkalnych, ograniczeniu dostępu do ciepłej wody, niezapewnieniu mu należytej oferty kulturalnej oraz ograniczaniu widzeń z rodziną. Powód skarżył się również na sposób funkcjonowania więziennej służby zdrowia, wskazując, iż nie zapewniono mu należytego dostępu do pomocy medycznej.

Dla oceny zasadności zawartego w pozwie żądania niezbędne było zatem ustalenie, czy zgromadzony w sprawie materiał dowodowy wskazuje na to, że strona pozwana dopuściła się naruszenia wymienionych w pozwie obowiązków oraz czy fakt ten spowodował naruszenie dóbr osobistych powoda.

Zgodnie z art. 23 k.c. dobra osobiste człowieka, jak w szczególności zdrowie, wolność, cześć, swoboda sumienia, nazwisko lub pseudonim, wizerunek, tajemnica korespondencji, nietykalność mieszkania, twórczość naukowa, artystyczna, wynalazcza i racjonalizatorska pozostają pod ochroną prawa cywilnego niezależnie od ochrony przewidzianej w innych przepisach. Art. 24 k.c. określa z kolei środki ochrony dóbr osobistych, wskazując że ten, czyje dobro osobiste zostaje zagrożone cudzym działaniem, może żądać zaniechania tego działania, chyba że nie jest ono bezprawne. W razie dokonania naruszenia może on także żądać, ażeby osoba, która dopuściła się naruszenia, dopełniła czynności potrzebnych do usunięcia jego skutków, w szczególności aby złożyła oświadczenie odpowiedniej treści i w odpowiedniej formie, a na zasadach przewidzianych w kodeksie może on również żądać zadośćuczynienia pieniężnego lub zapłaty odpowiedniej sumy pieniężnej na wskazany cel społeczny. W zakresie żądania zadośćuczynienia z tytułu naruszenia dóbr osobistych cytowany art. 24 k.c. odsyła więc do przepisów o czynach niedozwolonych, w szczególności do art. 448 k.c., w myśl którego w razie naruszenia dobra osobistego Sąd może przyznać temu, czyje dobro osobiste zostało naruszone, m. in. odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę. Dodać należy, że podstawę odpowiedzialności Skarbu Państwa stanowi przepis art. 417 k.c., zgodnie z którym za szkodę wyrządzoną przez niezgodne z prawem działanie lub zaniechanie przy wykonywaniu władzy publicznej ponosi odpowiedzialność Skarb Państwa lub jednostka samorządu terytorialnego lub inna osoba prawna wykonująca tę władzę z mocy prawa.

Przenosząc powyższe regulacje na grunt przedmiotowej sprawy, w pierwszym rzędzie wypada wskazać, że to na powodzie, jako żądającym ochrony dóbr osobistych spoczywał ciężar dowodu, iż dobra te zostały naruszone przez działania pozwanego Skarbu Państwa. Zgodnie bowiem z regułą wynikającą z art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Przerzucenie ciężaru dowodu na pozwanego w procesie o ochronę dóbr osobistych, przewidziane w art. 24 k.c., dotyczy tylko bezprawności działania zagrażającego dobrom osobistym lub powodującego ich naruszenie – w razie udowodnienia przez powoda ich faktycznego naruszenia przez wskazane jednostki organizacyjne Skarbu Państwa, pozwany w celu uniknięcia odpowiedzialności musiałby wskazać, że działania powodujące naruszenie były zgodne z prawem.

W ocenie Sądu, przeprowadzone w sprawie postępowanie dowodowe nie pozwala na stwierdzenie, by w realiach przedmiotowej sprawy doszło do naruszenia dóbr osobistych powoda. W szczególności podnieść należy, że powód nie wykazał, na czym owe naruszenie miałyby polegać oraz jakie są jego skutki. W treści pozwu oraz dalszych pism procesowych powód sformułował szereg zarzutów odnoszących się do nieprawidłowych warunków bytowych, w jakich odbywał karę pozbawienia wolności w pozwanej jednostce penitencjarnej. Tymczasem zgromadzone w sprawie dowody, wedle Sądu, nie są wystarczające dla stwierdzenia, by rzeczywiście warunki odbywania przez powoda kary pozbawienia wolności w Zakładzie Karnym w W. miały naruszać jego dobra osobiste i skutkować powstaniem po jego stronie szkody niemajątkowej.

Odnosząc się w pierwszym rzędzie do zarzutu przeludnienia cel mieszkalnych wskazać należy, że, jak się przyjmuje w orzecznictwie, osadzenie skazanego odbywającego karę pozbawienia wolności w przeludnionych celach, przy braku oddzielenia urządzeń sanitarnych od reszty pomieszczenia i niezapewnienie wszystkim skazanym osobnego miejsca do spania co do zasady może stanowić naruszenie dóbr osobistych: godności i prawa do intymności i rodzić odpowiedzialność Skarbu Państwa na podstawie art. 24 i art. 448 k.c. /tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 28 lutego 2007r., V CSK 431/2006, OSNC 2008/1, poz. 13/. W niniejszej sprawie jednakowoż ustalono, że powód T. J. nie przebywał w celach przeludnionych, w których powierzchnia mieszkalna przypadająca na jednego osadzonego byłaby mniejsza aniżeli 3 m².

Z informacji pozwanego oraz przesłuchania samego powoda wynika, iż w spornym okresie od 18 maja 2011 r. do 08 sierpnia 2012 r. T. J. osadzony był w celach nr (...)na Oddziale (...), nr (...)na Oddziale (...), nr (...)na Oddziale (...)oraz w celi (...) na Oddziale (...). Powierzchnia każdej z tych cel, w której – jak sam powód przyznał - osadzonych było

maksymalnie po 5 osób, wynosiła ponad 15 m², co łącznie z kąciem sanitarnym dawało powierzchnię ok. 17 m². Powyższe oznacza zatem, iż każdy z osadzonych miał zagwarantowaną minimalną normę powierzchni, wymaganą przepisami prawa. Nadmienić w tym miejscu należy, iż Sąd nie kwestionuje faktu, że przebywanie przez powoda w pięciosobowej celi mogło stanowić dla niego pewną uciążliwość, albowiem nawet cele, w których zachowane są wymagane przepisami parametry, przy obecnym stanie ich zaludnienia, nie zapewniają zbyt dużej przestrzeni dla każdego z osadzonych, co w danych okolicznościach może być odbierane potocznie jako „stan przeludnienia”. O ile jednak w danej jednostce penitencjarnej przestrzegane są normy powierzchni określone przepisami prawa, a normą taką jest wspomniane 3 m² na osobę, o tyle stronie pozwanej nie można zarzucić bezprawności działania, skutkującego pociągnięciem do odpowiedzialności za naruszenie dóbr osobistych. W tych okolicznościach, sformułowany przez powoda zarzut osadzenia go w warunkach przeludnienia, uznać należało za bezzasadny.

Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie potwierdził również stawianych przez powoda zarzutów odnośnie niewłaściwych warunków bytowych w Zakładzie Karnym w W.. W szczególności wskazać wypada, iż brak jest podstaw do przyjęcia, by stan techniczny cel mieszkalnych, ich wyposażenie, czy ogólny wygląd miały godzić w jego dobra osobiste. Nadmienić należy, na co słusznie zwracała uwagę również strona pozwana, że Zakład Karny w W. okresowo jest wizytowany i kontrolowany przez Sędziego Penitencjarnego, do którego kompetencji należy nadzór nad działalnością zakładów karnych. W trakcie owych kontroli nie ujawniły się żadne nieprawidłowości w funkcjonowaniu tejże jednostki, które pozwalałyby na przypisanie jej odpowiedzialności odszkodowawczej, w zakresie, w jakim żąda tego powód. Jakkolwiek przedstawiany przez powoda stan techniczny i wygląd cel mieszkalnych w jego ocenie pozostawiał wiele do życzenia, pomieszczenia te spełniają pewne minimalne standardy, jakie wymagane są przepisami prawa. W szczególności, jak potwierdził powód i zawnioskowaniu przez niego świadkowie, cele te mają zapewniony dostęp do zimnej bieżącej wody, jest w nich również dostępny czajnik służący do podgrzewania wody. Powyższe umożliwia zatem osadzonym codzienne dbanie o czystość i higienę osobistą. Cotygodniowa kąpiel organizowana w pozwanej jednostce wiąże się z koniecznością zapewnienia bezpieczeństwa na poszczególnych oddziałach i wynika z wewnętrznych zasad funkcjonowania zakładu. Zasady te w ocenie Sądu, w świetle opisanych wyżej faktów, nie godzą w prawa osadzonych, lecz wynikają z istoty kary pozbawienia wolności, która niesie ze sobą szereg ograniczeń i wiąże się z koniecznością przestrzegania różnego rodzaju zasad.

W dalszej kolejności należy uznać, iż zaoferowany przez powoda materiał dowodowy nie potwierdził stawianych przez niego zarzutów dotyczących ograniczenia mu dostępu do biblioteki, czy zajęć kulturalno-oświatowych. Jak wynika z przesłuchania zawnioskowanych przez powoda świadków, w pozwanej jednostce penitencjarnej funkcjonuje świetlica, biblioteka oraz sala gimnastyczna. Pomimo faktu, iż z racji liczby osadzonych, dostęp do wskazanych miejsc, częściowo jest ograniczony, to jednak osadzeni mają zagwarantowaną możliwość uczestniczenia w różnego rodzaju zajęciach sportowych czy kulturalno-oświatowych. Warto nadmienić przy tej okazji, że powód w trakcie swojego przesłuchania sam podał, że nie korzystał dotychczas z biblioteki, stąd jego zarzuty dotyczące ograniczeń w jej korzystaniu lub okrojonego księgozbioru dostępnego dla skazanych, w tym kontekście wydają się bezzasadne. Powód przyznał również, że w celi ma dostęp do telewizora i radiowęzła, od niedawna wydawane są również gry na DVD. Okoliczność, że w innych jednostkach penitencjarnych osadzeni mają dostęp do komputerów, czy innych sprzętów elektronicznych, wedle Sądu jest bez znaczenia dla sprawy i nie może uchodzić za przejaw naruszenia praw powoda jako osadzonego. Powód przebywa bowiem w jednostce, posiadającej określony wewnętrzny porządek funkcjonowania, w którym pewne obostrzenia wynikają z charakteru tejże jednostki, doboru osadzonych, czy przeznaczenia poszczególnych oddziałów.

Uwzględniając zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, w tym przesłuchanie powoda, niezrozumiałe wydają się nadto jego zarzuty dotyczące nieprawidłowej opieki medycznej w Zakładzie Karnym w W.. Należy zwrócić uwagę na to, iż T. J. w trakcie przesłuchania wskazał, że z uwagi na rozpoznaną u niego chorobę przewlekłą, korzysta ze stałej opieki medycznej. Z powyższego wynika zatem, że uczęszcza on na okresowe kontrole internistyczne oraz ma zapewnione niezbędne leki, związane z występującym u niego schorzeniem. Podkreślić przy tym należy, że samo subiektywne niezadowolenie osadzonego z częstotliwości konsultacji lekarskich, nie może stanowić wystarczającej podstawy do przypisania stronie pozwanej działań o charakterze bezprawnym. Powód nie przedstawił ani nie zawnioskował przy

tym żadnego dowodu, który potwierdziłby fakt, że w momencie kiedy wymagał specjalistycznej opieki czy konsultacji lekarskiej, odmówiono mu udzielenia pomocy medycznej. W świetle powyższego, sformułowany w tym przedmiocie ogólnikowo zarzut powoda, Sąd ocenił jako bezzasadny.

Za niezasadne należało wreszcie uznać twierdzenie powoda o rzekomym dyskryminującym działaniu pozwanej jednostki poprzez ograniczanie mu możliwości widzeń z rodziną, z uwagi na odbywające się w dni wolne od pracy spotkania świadków (...). Powód wskazał bowiem w trakcie przesłuchania, że rzadko korzysta z jakichkolwiek widzeń, potwierdził jednak, że był odwiedzany przez swojego brata i widzenia te miały miejsce w niedzielę. Bazując na twierdzeniach samego powoda trudno zatem stwierdzić, by w trakcie pobytu w Zakładzie Karnym w W. zetknął się on z działaniami dyskryminującymi jego osobę poprzez ograniczanie mu kontaktów z bliskimi.

W świetle całokształtu poczynionych rozważań Sąd doszedł do przekonania, że roszczenia powoda, nie zostały przez niego tak co do zasady jak i wysokości udowodnione i z tej przyczyny podlegały one oddaleniu. Podkreślić bowiem należy, że samo niezadowolenie z warunków bytowych w zakładzie karnym oraz odczuwanie negatywnych emocji związane jest z samą istotą odbywania kary izolacyjnej, wynikającym z tego ograniczeniem w sferze prywatności, brakiem swobody dokonywania wyborów, koniecznością przebywania w towarzystwie innych, przypadkowych osób, świadomością izolacji i perspektywą dalszego jej trwania. Nie sposób także pominąć tego, że kara pełni w systemie społecznym funkcję sprawiedliwościową i zmierza do wyrównania swoistej krzywdy, jaką powód wyrządził popełniając przestępstwa). Innymi słowy, to że odbywając karę powód może mieć poczucie pewnego dyskomfortu jest właśnie istotą dolegliwości karnej i funkcją kary, jaka ma u niego wywołać przeświadczenie, że naruszanie ładu społecznego i prawnego zawsze będzie wiązać się z nieuchronną reakcją Państwa stojącego przeciw na straży tego ładu. Dopóki zaś stopień tych dolegliwości nie przekracza tego co mieści się w istocie kary i nie osiąga stopnia traktowania niehumanitarnego (a tego powód nie wykazał) brak jest zdaniem Sądu podstaw do uwzględnienia zgłoszonych roszczeń z tytułu naruszenia dóbr osobistych.

Z tych względów powództwo w całości zostało oddalone.

W punkcie II. sentencji wyroku Sąd, na podstawie art. 98 k.p.c. z § 10 pkt 25 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (t.j. Dz. U. z 2013 r., poz. 461), zasądził od powoda na rzecz Skarbu Państwa – Zakładu Karnego w W. kwotę 120 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.